

Köldökzsinóros jelenet

Sütött a nap. Az ablakból a szemben lévő háztömb egyik teraszára látni. Ültem az ablak mellett az íróasztalomnál, amikor megláttam a lányt. Fehér topban ült a teraszon. Úgy tűnt, olvas vagy tanul. Én is tanultam. Vasárnap délelőtt volt.

Percenként a teraszra pillantottam az ablakból, a leckével sehogy se haladtam. Amikor ki tudja már, hanyadszor pillantottam ki, nem volt ott. Ha sikerül elkapnom, amint jön vissza, megláthatom az arcát is, gondoltam. Két percig egyfolytában a teraszra meresztettem a szemem. Remélem, csak pisilni szaladt be a lakásba, és visszajön két percen belül, mert nincs több időm bambulni, gondoltam. Mielőtt letelt volna a két perc, visszajött. Úgy ült le, olyan gyorsan, hogy nem láttam az arcát. Viszont láttam a fenekét. Fekete tangában volt, az is lehet, hogy fürdőruhában. Ki lehet ez a lány, gondoltam.

Újra tanulni próbáltam, de percenként a teraszra néztem. Nem történt semmi. Csak a fehér topot láttam meg a szőke, összefogott haját. Valószínűleg szőkített, gondoltam, és az is lehet, hogy nem szép az arca. A fenekét se tudtam rendesen megnézni, az is lehet, hogy nagy, gondoltam.

Kiszámítottam, hogy a második emeleten a lépcsőház melletti második lakásban lakik. Jó napot kívánok, én X. Y. vagyok a szomszédos épülettömbből, és tanuló, és hát elég furcsa kérésem lenne, de nem akarok bemenni vagy eladni semmit, nem erről van szó, hanem egész nap az ablak mellett ülök és tanulok, és az ablakom épp az önök teraszára néz, ahol ül egy szőke lány, valószínűleg tanul ő is, és én meg egész idő alatt csak arra gondolok, hogy milyen lehet az arca, és hát azt szeretném kérni, asszonyom, hogy szóljon annak a lánynak, a lánynak?, hogy csak egy pillanatra ha idejönne, de tényleg nem akarok semmit tőle, csak egy pillanatra legalább látni az arcát, mondanám, gondoltam. Klári! Klári, kislányom. Mi van? Gyere már egy pillanatra, keres valaki – (X. Y.) – ööö, X. Y. keres, mondaná az asszony, gondoltam, és akkor a lány fölkelne, és odajönne az ajtóhoz.

Szép lenne az arca.

Szia, X. Y. vagyok, és itt lakom a szomszéd lakótömbben, és az ablakomból láttam, hogy olvasol – tanulok – tanulsz!, én is tanulok, mondanám, gondoltam, és szóval nagyon furcsa, meg tényleg semmit nem akarok, gondolom,

semmi rosszat, csak arra gondoltam végig, hogy milyen jó lenne látni az arcod, és hogy miért ne jönnék el, mondanám, gondoltam, kiszámítottam, hogy melyik lakás a tiétek, és hogy becsöngetek, aztán legrosszabb esetben elküldetek, te vagy a szüleid, vagy a barátod, ha veled laksz, de most látom, hogy akkor mégis a szüleiddel laksz, és szóval hogy miért ne jönnék el hozzátok, és miért ne mondanám el mindezt, gondoltam, mondanám, gondoltam, és most nagyon örülök, hogy eljöttem végül. Nem haragszol?, kérdezném, gondoltam, – hát... nem... – nagyon szép az arcod – köszü, mondaná, gondoltam.

Valami érdekesebb részhez érhettem a tanulásban, mert nem néztem föl három percen át. Amikor kinéztem az ablakon, már nem ült a teraszon. Most mit csináljak, gondoltam. Megint két percig nézlek oda egyfolytában? Lassan dél lesz. Mi van, ha ebédelni ment be, aztán meg – ki tudja – talán elmegy valahová, gondoltam.

- Van barátod?
- Momentán nincs, mondaná, gondoltam.
- Meghívhatlak moziba?
- Meg.
- Mikor lenne kedved?
- Neked mikor?
- Én ráérek ma is. Vagyis hát tanulok egész nap, de azért egy mozi belefér, mondanám, gondoltam.
- Nekem is jó.
- Akkor melyik filmre menjünk?
- Hát mi van?
- Hát azt hiszem, hogy még megy a Mars mentőakció meg valami nyálas, ha érted, mire gondolok.
- Aha, és hol?
- Hát jó vicc, hogy a plázában!, mondanám, gondoltam.
- Nézzük akkor a Mars mentőakciót?
- Nekem mindegy.
- Nekem is, de ha már te hívsz el, akkor te is dönts el, mire megyünk.
- Jó, akkor legyen a Mars mentőakció.
- Oké, és hánykor?
- Induljunk, mondjuk, hétkor. A kapuban várlak, úgy jó lesz?
- Nekem jó, mondaná, gondoltam. Elhívhatom az öcsémet is?
- A moziba?
- Hát igen.
- Hogy hívják?
- Marci, de miért?
- Hát, nem is tudom.
- Mit nem? Hogy miért kérdezted, vagy hogy nem akarod, hogy jöjjön?
- Ja nem az, jöhet, csak gondoltam, hogy utána mi ketten... hogy mi ketten elmehetnénk valahova, mondanám, gondoltam.
- Vasárnap van! Semmi nem lesz nyitva.
- Muszáj az öcsédnek is jönnie?

- Az előbb azt mondtad, hogy tőled jöhet, akkor most mi van?
- Nincs semmi.
- Akkor megyünk moziba vagy nem, hozzam az öcsémet vagy ne?
- Hát akkor inkább ne...
- Ez az ember! Én is csak a szóból értek, mint mindenki. Mondjad, ha valami bajod van. Néma gyereket az anyja se értheti!
- Akkor nem hoznád?
- Most mondtad, hogy ne hozzam, úgyhogy nem hozom, oké?
- Oké.
- Akkor hányra is beszéltük meg, kérdeznéd, gondoltam.
- Hétre.
- Akkor ennyi?
- Ennyi.
- Akkor hétkor. Szia.
- Szia, mondanám, gondoltam. Szép arca van, gondolnám, gondoltam.
- Már dél elmúlt, és még nem jött vissza a teraszra. Mégiscsak elmehetett valahová ebéd után, vagy bent szeretkezik a barátjával, ha mégsem a szülei-
vel lakik, gondoltam.
- Szeretlek, mondanám, gondoltam.
- Jó volt a film, különösen a köldökzsinóros jelenet.
- Te is szeretsz?
- Most ez nem mindegy? Attól még fogdosod a mellem, bármit is mon-
dok, nem?
- Neked ez nem jó?!
- Nem azt mondtam, hogy nem jó, hanem azt, hogy attól még fogdosod.
- Persze, ha neked is jó. De csak akkor, meg ha szeretsz.
- Most mért ne szeretnélek?
- Akkor tehát szeretsz?
- Igen.
- Én is szeretlek, nagyon, mondanám, gondoltam.
- Beszéljünk a filmről is, jó?
- Beszéljünk.
- No akkor neked hogy tetszett a köldökzsinóros jelenet?
- Aha, jó volt.
- És mi tetszett még benne?
- Hát az egész elég jól meg lett csinálva szerintem.
- Megnézném még párszor szívesen, mondaná, gondoltam.
- És akkor most hova menjünk?
- Menjünk hozzád, mert nálam otthon vannak az ősök. Te ugye albér-
lő vagy?
- Igen. Nem mondtam még? A városban tanulok, de X.-ből jöttem.
- X.-ből, tényleg? Ez kurvajó!
- Miért?
- Hát csak úgy mondom.
- Ja?, mondanám, gondoltam.